

os, netop naar det skulde staa sin Prøve og være den Bestyttelse for Befolkningen, som man siger, at det skal være. Men paa samme Maade har Offentligheden ikke stort at sige, saa længe vi leve under saadanne politiske Tilstande som dem, vi nu leve under og navnlig under saadanne Pressetilstande, som vi nu leve under. Jeg siger endelig ogsaa for Nævningernes Bedkommende, at naar jeg ser dem, vil jeg sige, hvad jeg synes om dem. Her i dette Øjeblik vil jeg hverken ndtale mig for eller mod Nævninger, fordi det vilde være for mit Bedkommende uden Mening. Jeg kan sige saa meget, at den højtærede Justitsministers Nævninger er jeg en afgjort, absolut Modstander af, men dersom jeg sagde, at jeg ikke mente, at jeg selv kunde lave nogle Nævninger, jeg kunde være tjent med, saa vilde det være en Falliterklæring, som jeg ikke er til Sinds at afgive her i dette Øjeblik. I den Henseende forstaaer jeg ikke det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkrets, naar han saaledes paa Forhaand erklærede sig for at være en Modstander af Nævninger. Det ærede Medlem kan jo være ganske rolig; der kan laves Nævninger, som ikke paa nogen Maade vilde komme ham i Vejen, som navnlig ikke vilde komme ham i Vejen som Højremand. Jeg tror, i den Henseende bør han have nogen Tillid til den højtærede Minister. Den højtærede Minister vil saamænd meget vel og meget let kunne lave det ærede Medlem nogle Nævninger, som det vil være højest forhavende, om han ikke syntes om, og som det ærede Medlem vilde kunne komme til at synes om lige saa godt som om de nyværende Dommere til Trods for den næsegruse Beundring, som dette ærede Medlem nærer for danske Dommere. Jeg vil sige til det ærede Medlem i den Anledning, at jeg tror i Virkeligheden, at han vilde tjene Dommernes noget mere ved ikke at smøre saa tykt paa. Det er ikke, tror jeg, til nogen virkelig Opbyggelse for de danske Dommere, at Højremænd nære en saa ubetinget Beundring for dem. Dersom man derimod her i Landet havde hørt en Venstremand sige noget lignende, tror jeg, det vilde være meget mere styrkende for Tilliden til Dommernes, end naar vi høre en Højremand nære en saadan Tillid til dem, at han tror, at her i den hele vide Verden ikke er Mage til de Dommere, vi have her i Landet. Det var jo om trent det, det ærede Medlem mente. Jeg tror, at det ærede Medlem hurde staa ned af denne høje Hest og stille sig paa Jorden, paa den hære Sord, vi alle her staa paa over for Retsplejen. Saa vil han erkende, at vore tarvellige, politisk forkomne Dommere meget vel kunne finde deres Digemænd andre Steder

i Verden, og at f. Eks. den høje Autoritet, den uomtvistelige Myndighed, som en engelsk Dommer udøver, er noget, som ikke har noget Sidesykke her i Landet. Ja, jeg behøver ikke at nævne et Land som England, der har en saa gammel berømt Retspleje. Jeg kunde henvise til flere andre store Lande, f. Eks. til det store Land, vi ere knyttede til ved saa dyrebare Vaand, at det paa en Maade kan siges at være vort Moder- og Mønsterland, nemlig det store Rusland. Det er min Overbevisning, at Rusland ejer en Dommerstand, som i politisk Ubestikkelighed ere vore Dommere jævnbørige. — Men, som sagt, paa Realiteten af disse Sager, skal jeg ikke indlade mig. Jeg forstaaer jo, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkrets (Klein), naar han holdt det meget veltalende Foredrag for os her, har gjort det af den gode taktiske Grund, at han har ved at spæde saadan en lille Smule Saglighed til det Forslag, her foreligger, villet betage det den rene, absolute Karakter af en ubetinget Tillids erklæring til Ministeriet, som det i Virkeligheden har, og som ikke blot er dets Hovedindhold, men dets sande og eneste Indhold. I den Henseende har det ærede Medlem fra Viborg arbejdet trofast sammen med den højtærede Justitsminister, som paa lignende Maade søgte at komme sine Venner til Hjælp, og som endog saa gif saa vidt, at han for sit Bedkommende aflag at opfatte det som en Tillids erklæring. Jeg tror, det er en Højmodighed, som gaar noget vidt. Justitsministeren er dog ikke forvænt med Tillids erklæringer fra dette Ting's Side. Den første Gang, han modtog en saa overordentlig usædvanlig Tillids erklæring, skulde han dog tage imod den, og erkende, at han nu er kommen paa en helt anden Fod over for dette Ting, end han nogen Sinde tidligere i sin Ministervirksomhed har været. Der er kun et i de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) fremkom med, som jeg maa tillade mig at dvæle et Øjeblik ved, da jeg deri er ganske uenig med det ærede Medlem. Han sagde, at det kunde jo være, at naar vi fik Nævninger, opnaaede vi ikke derved bedre Dommere, men vilde i alt Fald opnaa derved, at de naa noget større Tillid. Ja, det er netop dette, som ønskes mig. Jeg deler ikke det ærede Medlems Opfattelse af det samfundsnyttige i, at Domstolene nyde en overdreven Tillid. Jeg tror ikke, at det har nogen stor Interesse for Samfundet, hvilkens Tillid Dommernes nyde — ikke paa nogen Maade — i Sammenligning med den Interesse, det har for Samfundet, at de fortjene Tillid. Det er derpaa, og derpaa